

РЕШЕНИЕ

№ 19888

гр. София, 01.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 65 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА

при участието на секретаря ИСКРА Д. КУРТЕВА
като разгледа докладваното от ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА Гражданско дело № 20221110171279 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявени от П. П. И. срещу „Кнауф България“ ЕООД обективно кумулативно съединени осъдителни иски, с правно основание чл. 200, ал. 3 вр. ал. 1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД за заплащане на сумата от **10 000 лева** – частичен иск от общо 20 000 лева ,представляваща обезщетение за имуществена вреда, изразяваща се в разликата между трудовото възнаграждение, което ищецът би получил, ако не бе претърпял трудовата злополука и бе останал на длъжността „Оператор на ГФИ, група 900“ при ответника и получаваните от него трудово възнаграждение и пенсия за инвалидност за периода от 01.01.2020 г. до 31.08.2022 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба (30.12.2022 г.) до окончателното изплащане на вземането и сумата от **5 000 лева** – частичен иск от общо 10 000 лева – лихва за забава на плащането на всяка ежемесечна разлика между трудовото възнаграждение, което ищецът би получил, ако не бе претърпял трудовата злополука и бе останал на длъжността „Оператор на ГФИ, група 900“ при ответника и получаваните от него трудово възнаграждение и пенсия за инвалидност за периода от 01.02.2020 г. до 30.12.2022 г. (датата на подаване на исковата молба).

Ищецът твърди, че между него и „Гипсфазер“ ЕАД, град Видин - праводател на ответника било налице трудово правоотношение, възникнало на основание № 5 от 10.06.1996 г., на длъжност „Оператор котелно ВОТ (високоорганичен топлоносител)“. На 11.09.2002 г. претърпял тежка злополука, призната за трудова с Разпореждане № 137 на НОИ от 16.09.2002 г. Бил блъснат от мотокар, в резултат на което бил премазан левият му крак. Поставена му била диагноза „Конквасацио екстемитатес инфериор син. Кръш синдром“. След злополуката с Експертно решение на ТЕЛК от 29.07.2003 г. бил освидетелстван като работоспособен, с предписание: „Трудоустройство на лицето на работа без натоварване на ляв долен крайник“. След злополуката ищецът се върнал на работа, тъй като длъжността му не била свързана с упражняване на тежък физически труд. Впоследствие бил преместен на друга длъжност, свързана с упражняване на такъв труд и натоварване на долните крайници, поради което здравословното състояние на крака му се влошило. Със споразумение от 16.03.2009 г., считано от 15.01.2009 г. трудовото правоотношение между страните било прекратено. На 29.09.2012 г. ищецът сключил трудов договор с Помощно училище „Д-р Петър Берон“, град Видин (с наименование към днешна

дата - Център за специална образователна подкрепа „Д-р Петър Берон), на длъжност „огняр“ с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 320 лв. Със споразумение от 07.01.2019 г., считано от 01.01.2019 г. ищецът е назначен на длъжност „огняр“, с основно месечно трудово възнаграждение от 580 лева, а със споразумение от 16.09.2019 г. са му възложени извършването на други леки дейности, като възнаграждението му остава същото. Сочи, че размерът на полученото нетно трудово възнаграждение за всеки месец от процесния период възлиза на сумата от 23 473.01 лева, която се установявала от приложеното към настоящата искова молба удостоверение от 21.12.2022 г., издадено от работодателя на ищеца. Твърди, че с разпореждане на НОИ през процесния период му е изплащана лична пенсия за инвалидност, като за определяне размера на същата е направил доказателствено искане, конкретизирано в исковата молба, раздел „Доказателствени искания“. С течение на времето травмата в крака на ищеца се влошавала прогресивно, като с последното ЕР на ТЕЛК от 04.09.2020 г. със срок до 01.09.2022 г. му била определена водеща диагноза „Травма на нервите на ниво тазобедрена става и бедро“, като е определена 60% трайно намалена работоспособност. Предвид горното и на основание чл. 200, ал. 3, вр. ал. 1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД предявява настоящите искиви претенции. Претендира разноски. В с.з. се представлява от процесуален представител, който поддържа претенциите, представя списък на разноските.

Ответникът „Кнауф България“ ЕООД в срока по чл. 131 ГПК оспорва предявените искиве по основание и размер. Счита, че посочената цена на иска е произволно определена. Счита, че евентуалната разлика за присъждане на ищеца спрямо получаваната пенсия за инвалидност и получаваното понастоящем трудово възнаграждение, следва да бъде изчислена на базата на обичайното възнаграждение, получавано в дружеството за длъжността „Пазач невъоръжена охрана“, каквато функция ищецът е изпълнявал към момента на прекратяването на трудовото правоотношение. Оспорва правото на ищеца да претендира обезщетения от работодател за разликата между възнаграждението, което е получавал при него и получаваното понастоящем възнаграждение, предвид обстоятелството, че трудовото правоотношение между страните е прекратено по взаимно съгласие, инициирано от ищеца. Претендира на основание чл. 201, ал. 2 от КТ за намаляване на отговорността му като работодател, тъй като ищецът е допуснал груба небрежност при изпълнение на трудовите си задължения, с което е допринесъл за трудовата злополука, като в разрез с трудовите си задължения, самоволно е напуснал работното си място и се е поставил в ситуация да 3 предизвика увреждане на собственото си здраве. Твърди, че на 16.06.2006 г. ищецът претърпял нетрудова злополука с диагноза „дисторзио генус синистри хематрозис“, като получил ново увреждане на наранения през 2002 г. долен крайник, което е и причина за 60% трайно намалената работоспособност на ищеца, респективно невъзможността му да извършва същата работа. Моли исковите да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани по основание и размер. Претендира разноски. В с.з. се представлява от процесуален представител, който поддържа възраженията като претендира деловодни разноски – депозит за вещо лице.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че между ищеца и „Гипсфазер“ ЕАД, чиито правопреемник е ответника Кнауф България ЕООД е съществувало трудово правоотношение и че същото е прекратено със споразумение от 16.03.2009 г., считано от 15.01.2009 г.

Съгласно Трудов договор № 005/10.08.1996год. ищецът е заемал длъжността „оператор ВОТ“ в „Гипсфазер“ ЕАД, гр. Видин. С допълнително споразумение от 01.09.2001г. трудовият договор бил изменен по отношение на заеманата от работника длъжност, като същата била променена на „оператор ГФИ“.

Със Заповед № 38/12.03.2008год. П. П. И. е бил преместен за срок от 6 месеца на друга работа, съгласно предписание на здравен орган „пазач невъоръжена охрана“.

На 16.03.2009г. между страните е подписано споразумение, с което същите

постигнали съгласие трудовото правоотношение между тях да бъде прекратено по взаимно съгласие между страните.

На 29.09.2019г. ищецът е сключил трудов договор с друг работодател- Център за специална образователна подкрепа.

По отношение на получените от ищеца доходи от труд и от пенсия за инвалидност пред настоящата инстанция са събрани писмени доказателства.

От представеното удостоверение, изх. № 39/21.12.2022г., издадено от Център за специална образователна подкрепа, за периода м.януари 2020год. до м.август 2022год. същия е получил брутни трудови възнаграждения в общ размер от 28 441,78лв. и нетен размер от 23 473,01лв.

Видно от представеното удостоверение, изх. № 1029/19.05.2023г., издадено от Националния осигурителен институт, Териториално поделение- Видин, за периода м.януари 2020год. до м.август 2022год. П. П. И. е получавал суми от пенсии и добавки.

Съгласно Удостоверение от 19.05.2023год. на НОИ-ТП-Видин за периода 01.01.2020год. до 31.08.2022год. същия е получил общо сумата от 532,16лв. ,обезщетение за временна неработоспособност.

Не е спорно ,че на 11.09.2002 г. П. П. И. е претърпял злополука, призната за трудова с Разпореждане № 137 от 16.09.2002 г. на ТП на НОИ – гр. Видин , като освен това тези обстоятелства са установени със сила на присъдено нещо в предходни съдебни производства (гр. д № 1789/2009 г. на Районен съд – Видин, гр.д. № 347/2011 г. на Окръжен съд – Видин, Решение № 35 от 19.05.2019 г. по гр.д. № 453/2015 г. на ВКС IV г.о., Решение № 728 от 23.03.2017 г. по гр.д. № 453/2015 г. на Районен съд – Видин, гр.д. № 607/2017 г. по описа на РС – Видин).

След злополуката с ЕР на ТЕЛК от 29.07.2003 г., пострадалият е освидетелстван като работоспособен при състояние конквасация на долен крайник и функционален дефицит на лявото коляно. По предписание на здравните органи е преместен на длъжност "невъоръжена охрана" за срок от 6 месеца, след което с допълнителни споразумения ищецът е останал на длъжност"Оператор ГФИ" (машинен оператор) до 12.03.2008 г. Предвид представена епикриза е признато за установено, че на 22.07.2008 г. ищецът е постъпил на лечение с диагноза: лезия на нн. тибиалис ет фибуларис син. –средно– тежка степен посттравматична; състояние след конваксия на левия долен крайник /трудова злополука/, със заключение за насочване към ТЕЛК. С решение № 009/06.01.2009 на ТЕЛК е призната трайно намалена работоспособност 58 % спрямо здравия човек (от общо заболяване 40 % и от трудова злополука 42 %) със срок до 01.01.2011 г. и като противопоказни условия за труд са посочени: запрашена среда, неблагоприятен микроклимат, натоварване на долните крайници. Със споразумение от 16.03.2009 г, считано от 15.01.2009 г. трудовото правоотношение между страните е прекратено, като работодателят е изплатил на ищеца обезщетение по чл. 331, ал. 2 КТ в 5–кратен размер на последното му брутно трудово възнаграждение Последвали са няколко освидетелствания с ЕР на ТЕЛК и НЕЛК с различен процент призната трайно намалена работоспособност в които както трудовата злополука, така и общите заболявания са определени процентно.

С решение от 18.03.2014 г. на НЕЛК по хирургични болести, постановено след като предходни решения са обявени за нищожни от административния съд при оспорването им, на ищеца е призната трайно намалена работоспособност 58%, като 30% по причина общо заболяване и 52 % от трудовата злополука, за срок до 01.04.2015 г., с описана диагноза от трудова злополука ХВБ–лимфедем на ляв долен крайник; посттравматична периферно-нервна увреда на л. н. перонеус тежка ст. и н. тибиалис ср. ст. вт. гонартроза коксартроза посттравматично плоскостъпие в ляво.

С експертно решение № 1348/ 13.05.2015г. на МБАЛ “Света Петка” АД на ищеца е определена 58 % трайно намалена работоспособност за срок от две години, до 01.05.2017г.

С експертно решение № 2534/ 19.09.2018г., поправено с експертно решение № 2889/ 16.10.2018г. на МБАЛ “Света Петка” АД на ищеца е определена 60% трайно намалена

работоспособност за срок от две години, до 01.09.2020г. Посочено е, че водещата диагноза е “Травма на нервите на ниво тазобедрена става и бедро”. Констатирани са общо заболяване “Травматична лезия на ишиадикус в ляво, пълно прекъсване на нервните влакна на н.фибуларис. Левостранна долна монопареза средна степен” и увреждания вследствие на трудова злополука- травма на нервите на ниво тазобедрена става и бедро.

С решение № 20134979/ 09.06.2021г., постановено по гр.д. № 47758/ 2020г. на Софийския районен съд, 177 състав, ответникът “Кнауф България” ЕООД е осъден да плати на П. П. И. сумата 2864,01 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, представляващи разликата между получените от П. П. И. доходи от трудово възнаграждение и пенсия за инвалидност и трудовото възнаграждение, което би получавал за периода 01.05.2017г.- 31.12.2018г.

Исковият период е свързан с освидетелстване по ЕР № 3021 на ТЕЛК от 04.09.2020 г., с което на ищеца е призната степен на нетрудоспособност (60% ТНР, 60% по причини общо заболяване и 30 % от трудовата злополука) със срок до 01.09.2022год.

Съгласно заключението на вещото лице по назначената съдебно- икономическа експертиза се установява ,че разликата между трудовото възнаграждение ,което би получил ищеца ,в случай ,че е заемал длъжността „оператор ГФИ“ в периода януари 2020год. – август 2022год. ,ако не бе претърпял трудовата злополука и полученото от него трудово възнаграждение ,получени суми от пенсии и обезщетения за временна нетрудоспособност възлиза на сумата от 1 690,71лв./таблица № 5/.Съгласно заключението на вещото лице ,лихвата за забава върху разликата между получените доходи и трудовите възнаграждение за периода от 01.02.2020год. до 30.12.2022год. възлиза на 390,55лв.

Предвид изложеното ,от правна страна съдът съобрази следното :

Отговорността по чл. 200 КТ на работодателя е обективна ,а съгласно чл. 200, ал. 3 КТ, дължи се разликата между причинената вреда и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване. Така законът възлага на предприятието професионалните рискове в размера, който не е поет от общественото осигуряване. Поради това определените от медицинските органи по съответния ред и съгласно законовите и подзаконовите нормативни изисквания причини за неработоспособност, когато освен трудовата злополука или професионалното заболяване ТЕЛК или НЕЛК са установили и общо заболяване, без то да има връзка с увреждането от трудовата злополука или условията на труд, съответно изразените като процент величини съгласно методиката по приложимата Наредба за медицинската експертиза, не са коректив на разликата, посочена в чл. 200, ал. 3 КТ като вреда, а обстоятелства относими към базата, спрямо която тази разлика се определя - размера на определената пенсия за инвалидност по общественото осигуряване.

Наличие на общо заболяване, процентно отчетено от ТЕЛК наред с трудовата злополука като причина за неработоспособността, не е определящо за съда при извода дали уврежданият, ако не бе претърпял трудовата злополука и влошаване на здравето, свързано с нея, би продължил да изпълнява и съответно да получава трудово възнаграждение за работата, която е изпълнявал преди настъпване на злополуката. Както е разяснено в т. 6 от ППВС № 4/30.10.1975 г., когато се касае за намаление на трудоспособността на работник, щетите се състоят в разликата между получаваното трудово възнаграждение преди увреждането (по същество възнаграждението, което би получавал) и размера на отпуснатата пенсия за инвалидност, до навършване на предвидената за добиване право на пенсия възраст.

В настоящият случай между страните не е спорно, че ищецът е претърпял злополука,призната за трудова по време на съществуване на трудовото му правоотношение с праводателя на ищеца ,поради което вече не е могъл да изпълнява заеманата длъжност „оператор на ГФИ“.

Вследствие на това е встъпил в друго трудово правоотношение и му е била отпусната пенсия по инвалидност.

В случая се касае именно за пропусната полза, тъй като предмет на главния иск е разликата между трудовото правоотношение, което ищецът би получил, ако не беше трудовата злополука и той беше останал на тази длъжност и получаваното от него трудово възнаграждение и пенсия за инвалидност – т.е. сумата, с която той е пропуснал да се обогати вследствие на злополуката. От приетата съдебно-счетоводна експертиза е установено, че общият размер на получаваните от ищеца доходи за процесния период – трудово възнаграждение и пенсия за инвалидност – е 43 144,74 лева, а трудовото възнаграждение, което би получил на първоначалната си длъжност е 43 256,82 лева. Разликата от 1690,71 лева е сумата, с която ищецът е пропуснал да се обогати вследствие на претърпяната от него трудова злополука. Становището на ответника, че за определяне на тази сума следва да се вземе получаваното възнаграждение за длъжността „пазач невъоръжена охрана“ не се споделя от съда, тъй като не това е длъжността, която ищецът е изгубил възможност да упражнява вследствие на злополуката, а както се установява, същата е престанала да съществува след 2013 год.

Причинно-следствената връзка между трудовата злополука и претърпените от ищеца вреди се доказва от представените експертни заключения на ТЕЛК и НЕЛК, които го освидетелстват като лице с трайно намалена работоспособност в процентно съотношение към здравия човек, излагайки водеща причина за състоянието му претърпяното травматично увреждане с последващо прогресиране на вредоносния резултат във времето.

Изложеното обуславя извод, че са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на работодателя, който отговаря имуществено за пълното обезвреждане на настъпилите вследствие от трудовата злополука вреди като искът с правно основание чл. 200, ал. 3 от ГПК е основателен до размера от 1 690,71 лв. ,а до пълния предявен размер от 10 000 лв. ,частичен от 20 000 лв. подлежи на отхвърляне като неоснователен и недоказан.

Възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от ищеца поради груба небрежност не следва да бъде разглеждан в настоящото производство. Механизмът на трудовата злополука е бил предмет на гр.д. № 1789 по описа за 2009 г. на Видинския районен съд, приключило с влязло в сила решение № 24 от 04.04.2011 г. При разглеждане на посоченото дело ответникът е навел възражение за съпричиняване, което е било отхвърлено. Съгласно разпоредбата на чл. 298, ал. 1 ГПК, съдебното решение влиза в сила, респ. формираната от него сила на пресъдено нещо се разпростира само между същите страни, за същото искане и на същото основание. В случая наличието на съпричиняване на вредоносния резултат от ищеца се обхваща от силата на пресъдено нещо на решението, постановено по гр.д. № 1789/ 2000 г. по описа на Видинския районен съд и не подлежи на преразглеждане в последващи производства

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава. Уважаването му е обусловено от основателността на главния иск и доколкото наличието на главния дълг се установява, същият не е платен и с приетата съдебно-счетоводна експертиза се установява размера на законната лихва за периода от 01.02.2020 г. до 30.12.2022 г. в общ размер на 390,55 лева, то предявеният иск следва да бъде уважен до тази сума, като за надхвърлящата я част искът е неоснователен.

По въпроса за постановяване на предварително изпълнение на обезщетението за вреди от трудова злополука има и трайно установена съдебна практика. Според нея присъдените обезщетения по чл. 200 КТ за вреди от трудова злополука не са обезщетения за работа по смисъла на чл. 242, ал. 1 ГПК и т.см. решението не подлежи на предварително изпълнение.

По разноските :

При този изход на делото право на разноски имат и двете страни.

Ищецът своевременно е поискал присъждане на разноски като е представил списък

на разноските по чл.80 от ГПК.

Претендират се 2 500лв. – възнаграждение на един адвокат ,уговорено и платено в брой с договор за правна защита и съдействие от 20.12.2022год.

От страна на ответника е направено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът като съобрази минималния размер на адвокатския хонорар,съгласно чл.7,ал.2,т.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения ,счита ,че договореното адвокатското възнаграждение се явява прекомерно спрямо фактическата и правна сложност на делото и следва да бъде намалено към минимума от 1750 лева.

С оглед изложеното, съразмерно с уважената част на исковете, на ищеца се дължат разноски в размер на **242,81лв.**

На ответника ,на основание чл.78,ал.3 от ГПК също се следват разноски като същия претендира единствено заплатения депозит за вещо лице в размер на 150лв.

Съобразно отхвърлената част от исковете следва ищеца да му заплати разноски в размер на **129,19лв.**

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК в тежест на ответника следва да бъдат възложени разноски за държавна такса от 83,25лв. и възнаграждение на вещо лице в размер на 200 лева, съразмерно с уважената част от исковете или сумата от 283,25лв.

Водим от изложеното ,съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Кнауф България“ ЕООД, с ЕИК 831430730, със седалище и адрес на управление в гр.София,ул.“Ангелов връх“ № 27 **да заплати на** П. П. И., с ЕГН *****, с адрес в гр.Видин,ж.к.“Вида“ ,бл.2,вх.Б,ет.6,ап.40 ,на основание чл. 200, ал. 3 вр. ал. 1 от КТ сумата в размер на **1 690,71 лева**, претендирана като частичен иск от 10 000лв. с пълен размер 20 000 лева, представляваща обезщетение за пропуснати ползи поради трайно намалена работоспособност вследствие на трудова злополука на 11.09.2002г., изразяващи се в разликата между трудовото възнаграждение, което П. П. И. би получил, ако бе останал на длъжността „оператор ГФИ“ към „Кнауф България“ ЕООД, ако не бе претърпял трудова злополука и действително получените от него трудово възнаграждение на длъжност „огняр“ към Център за образователна подкрепа „Д-р Петър Берон“ и пенсия за инвалидност за периода от 01.01.2020г. до 31.08.2022г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исквата молба 30.12.2022г., до окончателното плащане на сумата като

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск с правно основание чл. 200, ал. 3 вр. ал. 1 от КТ за разликата над уважения размер от **1 690,71лв.** до пълния предявен размер от **10 000 лева** – частичен иск от общо 20 000 лева като неоснователен.

ОСЪЖДА „Кнауф България“ ЕООД, с ЕИК 831430730, със седалище и адрес на управление в гр.София,ул.“Ангелов връх“ № 27 **да заплати на** П. П. И., с ЕГН *****, с адрес в гр.Видин,ж.к.“Вида“ ,бл.2,вх.Б,ет.6,ап.40 ,на основание чл.78 от ЗЗД сумата в размер на **390,55 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 01.02.2020г. до 30.12.2022г. върху главницата за обезщетение за пропуснати ползи за периода от 01.01.2020г. до 31.08.2022г., поради трайно намалена работоспособност вследствие на трудова злополука от 11.09.2002г., на основание чл. 86 ЗЗД, като

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск за обезщетение за забава в частта над сумата **390,55 лева** до сумата **5 000 лева**, предявен като частичен от общо 10 000 лв., като неоснователен.

ОСЪЖДА „Кнауф България“ ЕООД, с ЕИК 831430730, със седалище и адрес на управление в гр.София,ул.“Ангелов връх“ № 27 **да заплати на** П. П. И., с ЕГН *****, с адрес в гр.Видин,ж.к.“Вида“ ,бл.2,вх.Б,ет.6,ап.40 ,на основание чл.78,ал.1 от ГПК сумата в размер на **242,81лв.** ,представляваща деловодни разноски съобразно уважената част от

исковете.

ОСЪЖДА П. П. И., с ЕГН *****, с адрес в гр.Видин,ж.к.“Вида“ ,бл.2,вх.Б,ет.6,ап.40 **да заплати на** „Кнауф България“ ЕООД, с ЕИК 831430730, със седалище и адрес на управление в гр.София,ул.“Ангелов връх“ № 27 ,на основание чл.78,ал.3 от ГПК сумата в размер на **129,19лв.** ,представляваща деловодни разноси съобразно отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА „Кнауф България“ ЕООД, с ЕИК 831430730, със седалище и адрес на управление в гр.София,ул.“Ангелов връх“ № 27 , **да плати** по сметка на Софийски районен съд ,на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата от **283,25лв.** , представляваща държавна такса и възнаграждение на вещо лице, съобразно уважената част от исковете.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____